

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

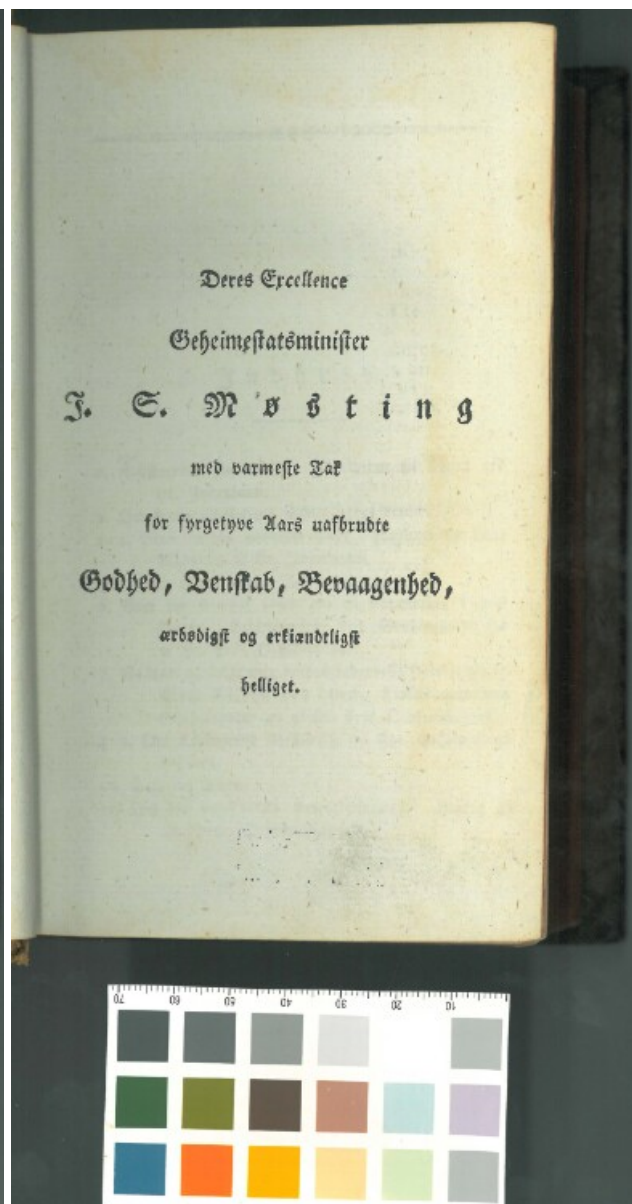
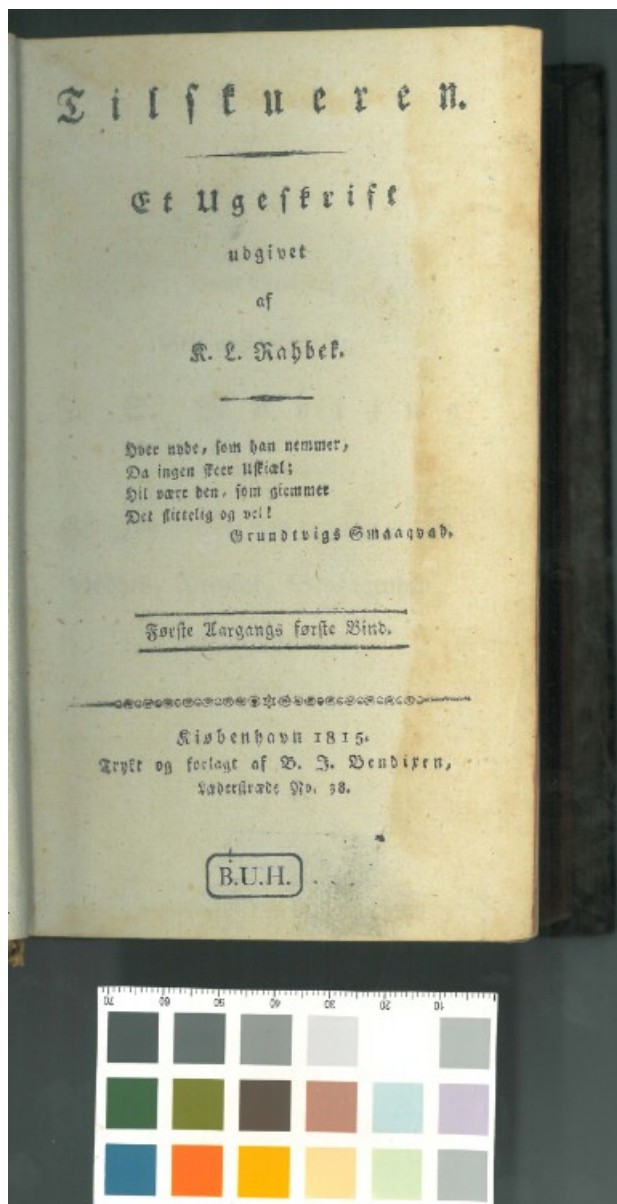
Titel: Hr. Tilskuer!

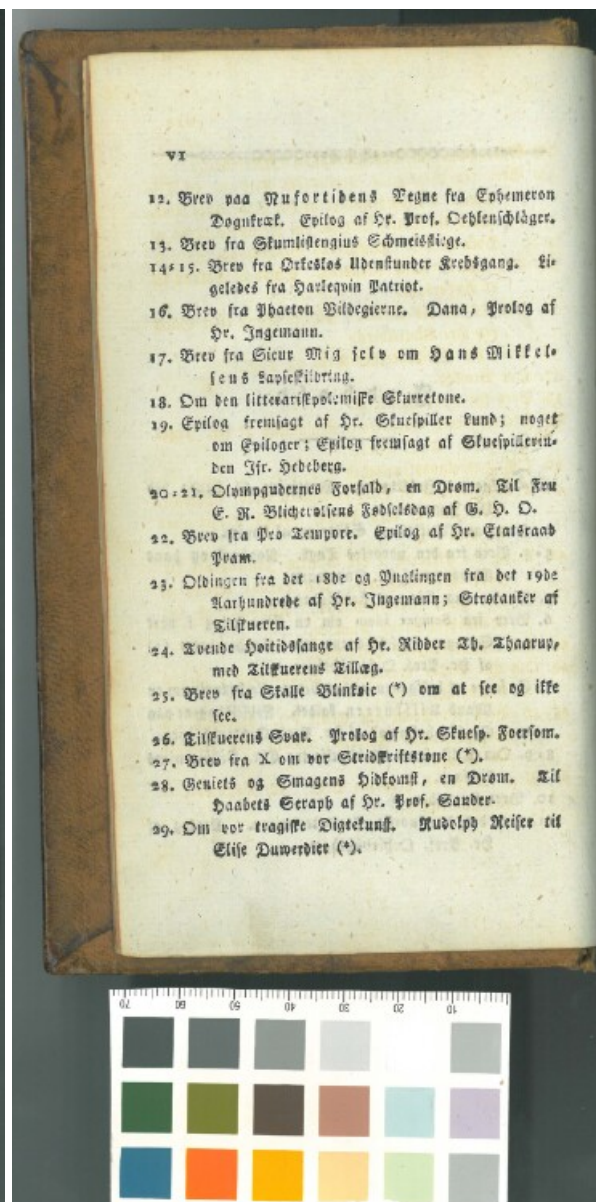
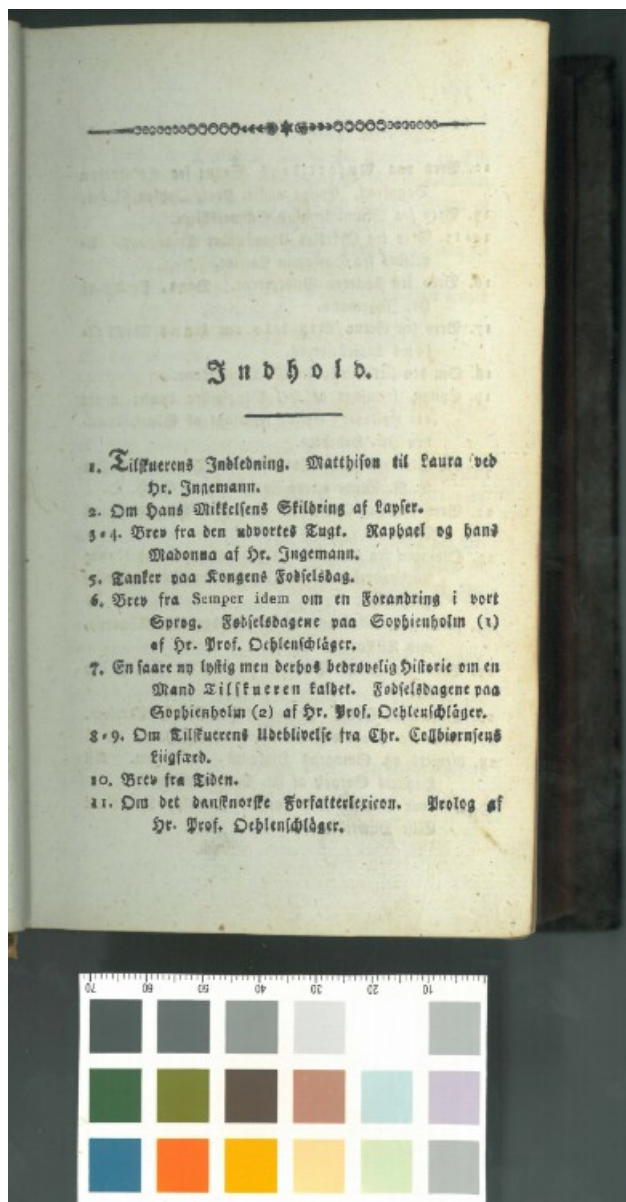
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hr. Tilskuer!", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_247-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

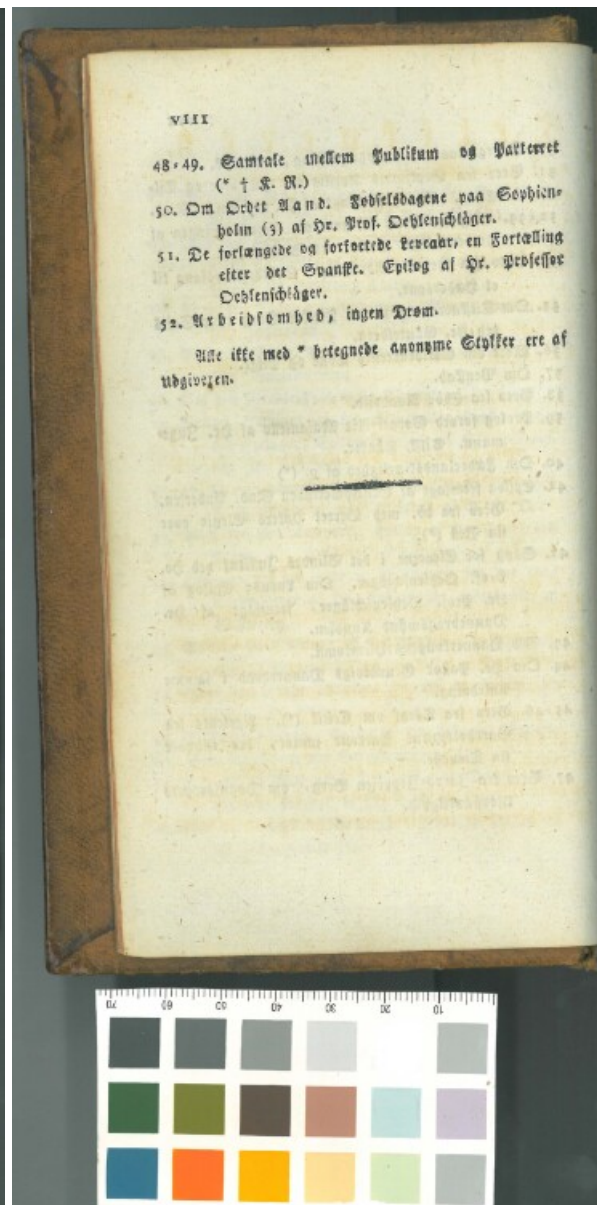
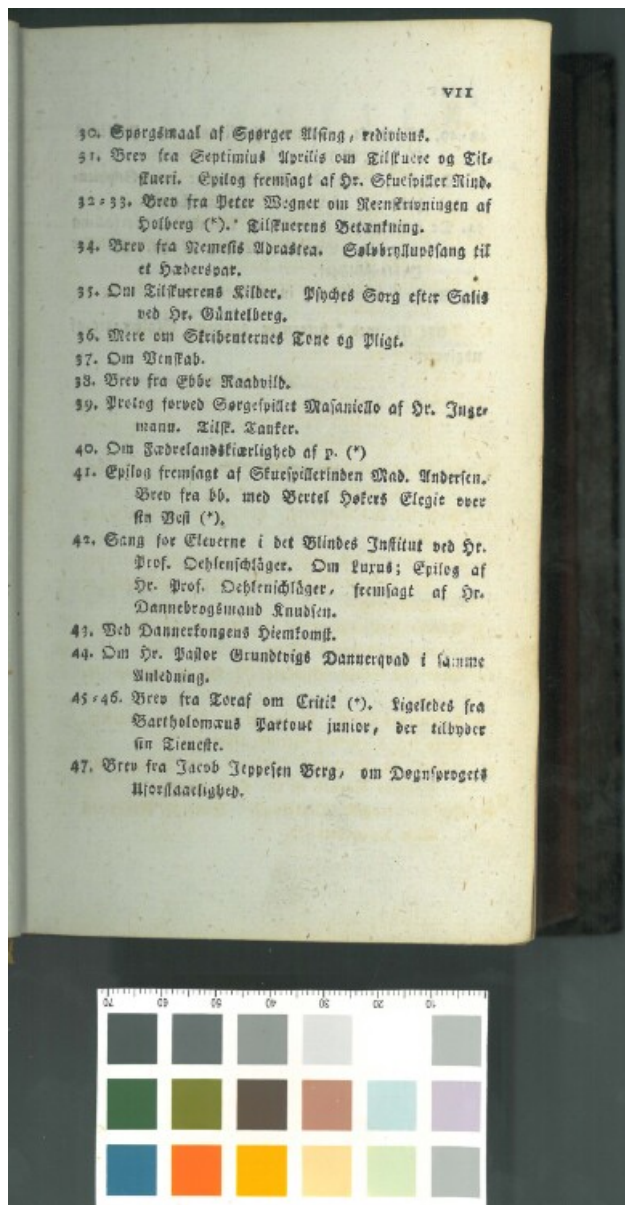
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

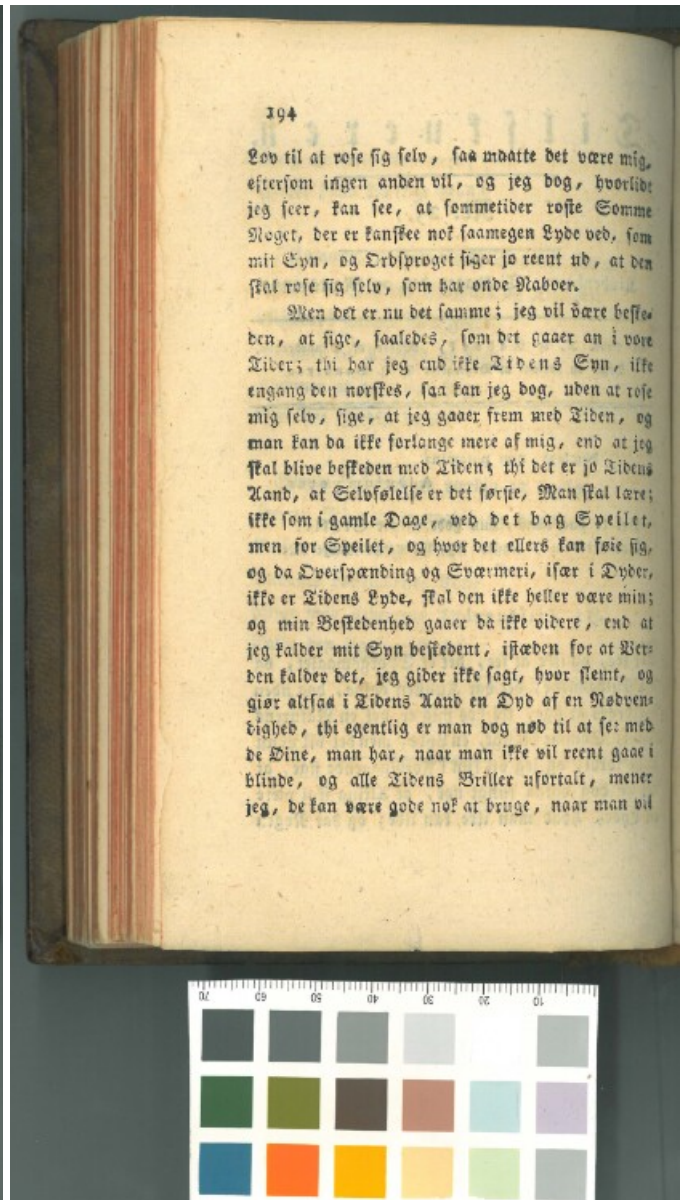
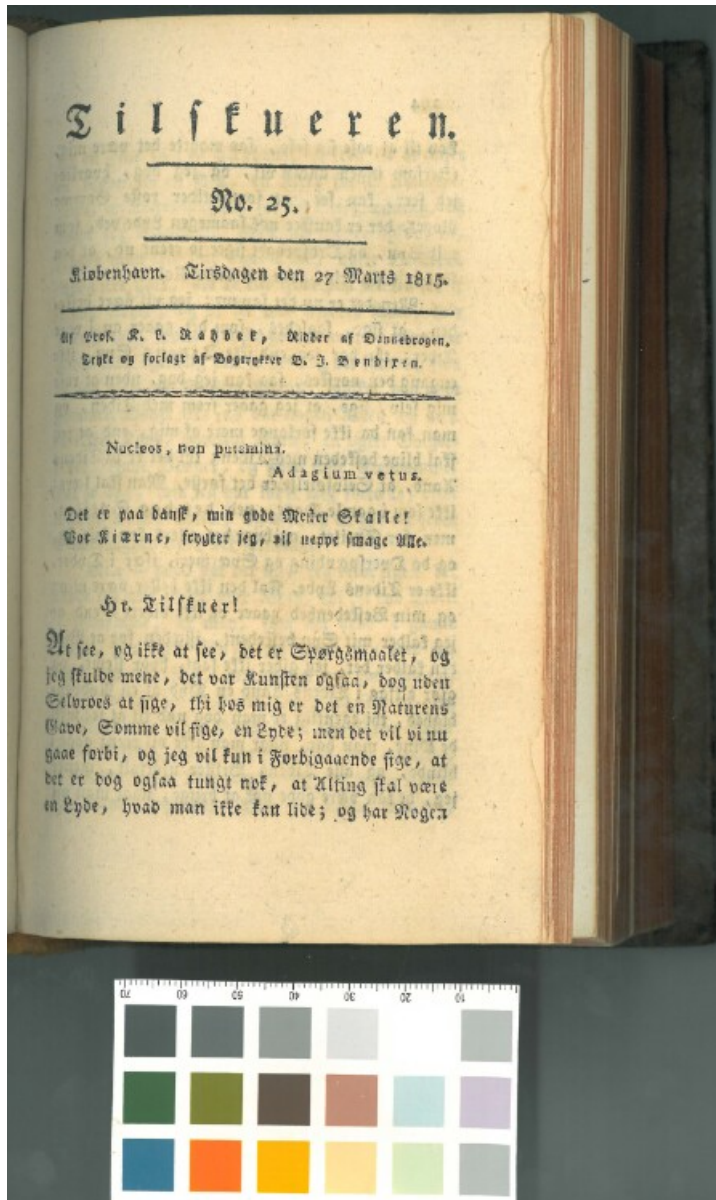
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

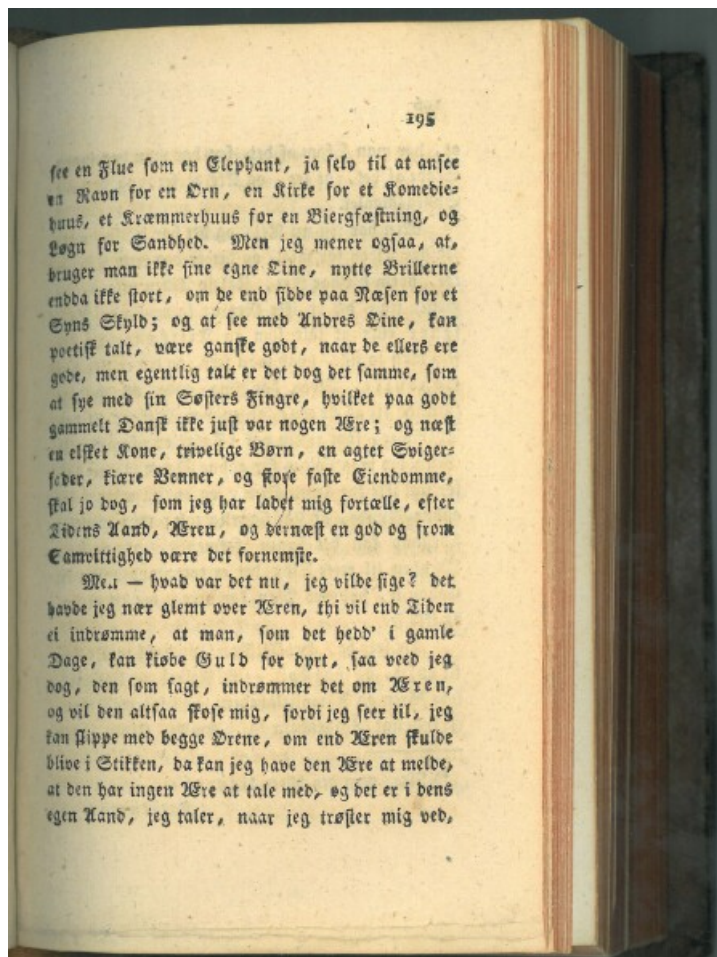
[Læs CC0-erklæringen](#)

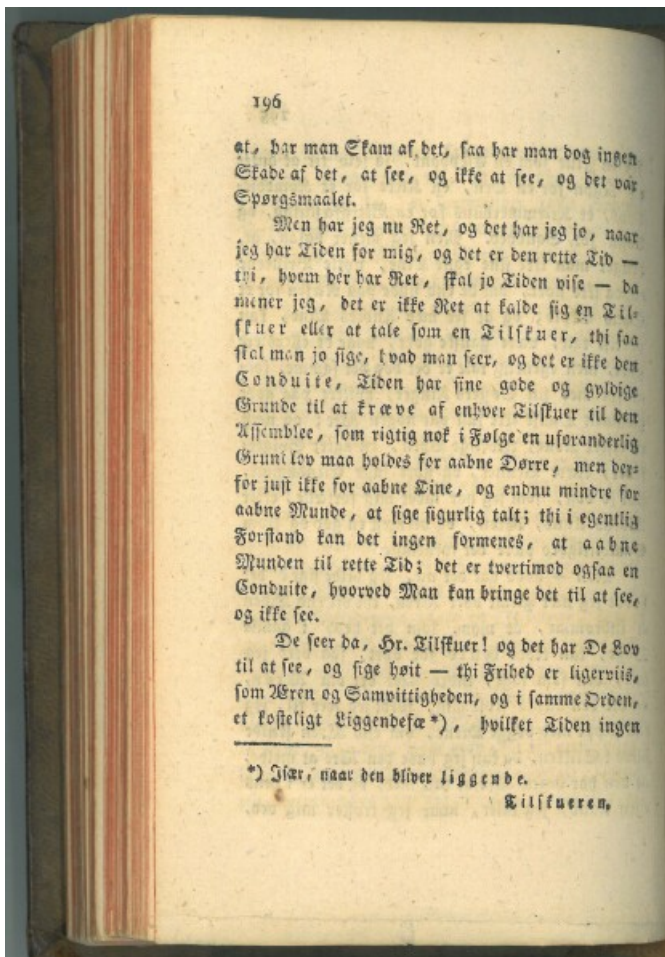

se en Flue som en Elefant, ja selv til at ansee en Raavn for en Orn, en Kirke for et Komediehuus, et Krammerhuus for en Biergfæstning, og Løgn for Sandhed. Men jeg mener ogsaa, at bruger man ikke sine egne Dine, nytte Brillerne endda ikke stort, om de end sidde paa Næsen for et Syns Skyld; og at see med Andres Dine, kan poetisk talt, være ganske godt, naar de ellers ere gode, men egentlig talt er det dog det samme, som at sye med sin Søsters Fingre, hvilket paa godt gammelt Dansk ikke just var nogen Vre; og næst en elsket Kone, trivelige Børn, en agtet Svigersøder, fiære Venner, og høje faste Eiendomme, skal jo dog, som jeg har ladet mig fortælle, efter Tidens Vand, Væx, og dernæst en god og from Samvittighed være det fornemste.

Ne. — hvad var det nu, jeg vilde sige? det havde jeg nær glemt over Vren, thi vil end Tiden ei indrømme, at man, som det hedder i gamle Dage, kan købe Guld for dyrt, saa veed jeg dog, den som sagt, indrømmer det om Vren, og vil den altsaa kofe mig, fordi jeg seer til, jeg kan slippe med begge Vrene, om end Vren skalde blive i Stikken, da kan jeg have den Vre at melde, at den har ingen Vre at tale med, og det er i dens egen Mand, jeg taler, naar jeg træffer mig ved,

at, har man Ekam af det, saa har man dog ingen Skade af det, at see, og ikke at see, og det var Spørgsmaalet.

Men har jeg nu Ret, og det har jeg jo, naar jeg har Tiden for mig, og det er den rette Tid — thi, hvem der har Ret, skal jo Tiden vise — da mener jeg, det er ikke Ret at kalde sig en Tilskuer eller at tale som en Tilskuer, thi saa skal man jo sige, hvad man seer, og det er ikke den Conduite, Tiden har sine gode og gyldige Grunde til at kræve af enhver Tilskuer til den Assemblee, som rigtig nok i Folge en uforanderlig Grundlov maa holdes for aabne Dørre, men derfor just ikke for aabne Dine, og endnu mindre for aabne Munde, at sige sigurlyg talt; thi i egentlig Forstand kan det ingen formenes, at aabne Munden til rette Tid; det er tværtimod ogsaa en Conduite, hvorved Man kan bringe det til at see, og ikke see.

De seer da, Hr. Tilskuer! og det har De Lov til at see, og sige høit — thi Frihed er ligerviis, som Vren og Samvittigheden, og i samme Orden, et kosteligt Liggendefæ*), hvilket Tiden ingen

*) Hær, naar den bliver liggende.

Tilskueren,

